

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci navrhovatele: **I. P.**, zastoupený Mgr. Janou Švehlovou, advokátkou se sídlem Korunní 2569/108a, Praha 10, proti odpůrci: **hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, zastoupené Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem se sídlem Karlovo nám. 671/24, Praha 1, ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 174/2022 – změna Z 3267/17 vlny 17 Územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, schváleného a vydaného usnesením Zastupitelstva hlavního města Prahy č. 39/42 ze dne 8. 9. 2022, o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2024, č. j. 11 A 136/2023-18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odpůrci **se nepříznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel brojil proti v záhlaví označenému opatření obecné povahy, jímž odpůrce změnil Územní plán sídelního útvaru hlavního města Prahy (dále „napadené OOP“ a „územní plán“). Městský soud v Praze (dále „městský soud“) návrh odmítl s tím, že navrhovatel nebyl aktivně procesně legitimován k jeho podání.

[2] Městský soud vyšel z toho, že předmětem napadeného OOP byla změna územního plánu spočívající ve změně funkčního využití ploch z aktuálního stavu „sady, zahrady

a vinice“ na nový stav „čistě obytné“. Změna, jejímž cílem bylo umožnit výstavbu rodinného domu, se týkala pozemků parc. č. XA a XB v k. ú. T. (všechny dále uváděné pozemky se nacházejí v tomtéž k. ú.).

[3] Navrhovatel není vlastníkem pozemků, jichž se napadené OOP týká. Vlastní pozemky parc. č. XC a XD, jež jsou od těch regulovaných napadeným OPP vzdáleny přibližně 650 m vzdušnou čarou. Městský soud v této souvislosti připomněl, že judikatura NSS dovodila možnost přiznat aktivní procesní legitimaci osobám, jež tvrdí přímé dotčení svých práv k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem určitou aktivitou, jejíž provozování na regulovaném území dané opatření obecné povahy připouští, aniž by jim svědčilo vlastnické či jiné právo přímo k některému z pozemků v regulovaném území. Současně však městský soud konstatoval, že z tvrzení navrhovatele nelze dovodit, že se v jeho případě o onu výjimečnou situaci jedná.

[4] Navrhovatel tvrdil, že v lokalitě, kde má být napadeným OOP umožněna výstavba rodinného domu, je již vyčerpán limit dopravní infrastruktury. Stávající komunikace v ulici P. H. je přitom nevyhovující. Vyplývá to podle něj z Urbanistické analýzy prostoru „Velká skála“ z března 2007 (dále „urbanistická analýza“), již navrhl jako důkaz. V důsledku další obytné výstavby by proto vznikla nutnost vybudovat novou obslužnou komunikaci. Odpůrce přitom navrhuje v novém územním plánu (dále „Metropolitní plán“) vést novou obslužnou komunikaci na hranici pozemků navrhovatele, případně přímo přes ně. Navrhovatel by tak byl dotčen na svých právech hlukem, vibracemi, prašností a dalšími imisemi.

[5] Městský soud k tvrzením navrhovatele uvedl, že v napadeném OOP je řešena výhradně změna funkčního využití ploch pro budoucí výstavbu rodinného domu na pozemcích parc. č. XA a XB, nikoli otázka nové komunikace. Podle městského soudu nebylo z tvrzení navrhovatele zřejmé, jaká je příčinná souvislost mezi napadeným OOP zaváděnou změnou územního plánu a novou komunikací, s níž navrhovatel spojuje zásah do svých práv. Z ničeho přitom nevyplývá, že by důvodem pro vybudování nové komunikace měla být právě řešená změna územního plánu. Podle městského soudu to neplatí ani z urbanistické analýzy.

[6] Městský soud konstatoval, že navrhovatelova tvrzení nejsou způsobilá založit jeho aktivní procesní legitimaci. Návrh na zrušení napadeného OOP tak odmítl jako podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

II. Argumentace účastníků řízení

[7] Včas podanou kasační stížností brojí navrhovatel (dále „stěžovatel“) proti usnesení městského soudu (dále „napadené usnesení“) z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že aktivní procesní legitimaci založil již samotným tvrzením, že byl napadeným OOP dotčen na svých právech. Nelze proto v jeho případě hovořit o zcela zjevném nedostatku procesní legitimace zjistitelném bez pochyb okamžitě ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že logicky konsekventně

pokračování

a myslitelně tvrdil možnost dotčení své právní sféry napadeným OOP. K prokázání, že limit dopravní infrastruktury je vyčerpán, navrhl urbanistickou analýzu. K prokázání skutečnosti, že nová komunikace má vést přes jeho pozemky, odkázal na návrh Metropolitního plánu ve verzi předložené k veřejnému projednání v roce 2022.

[9] K závěru městského soudu, že spojitost mezi novou zástavbou v území regulovaném napadeným OOP a potřebou nové komunikace neplyne z urbanistické analýzy, stěžovatel uvedl, že se jedná o rozdílné hodnocení konkrétního obsahu navrženého důkazu. Stěžovatel trvá na tom, že z urbanistické studie nezbytnost vybudování nového dopravního napojení plyne – příslušné pasáže citoval již v návrhu na zrušení napadeného OOP. Hodnocení konkrétního obsahu urbanistické studie vyžadovalo její provedení coby důkazu. Nejedná se o závěr „zjistitelný bez pochyb okamžitě“.

[10] Stěžovatel s odkazem na judikaturu NSS uvedl, že vyčerpání limitů infrastruktury je relevantním důvodem k tomu, aby v lokalitě nebyla umožněna výstavba bytů jen jediného domu. Argumentoval-li městský soud, že v napadeném OOP je řešena pouze změna funkčního využití ploch pro budoucí výstavbu rodinného domu, nikoli otázka nové komunikace, je tato situace podle stěžovatele zapříčiněna chybným postupem pořizovatele, který měl na vyčerpání limitu dopravní infrastruktury v lokalitě při pořizování změny územního plánu reagovat. Podle stěžovatele nelze formalisticky vycházet z toho, že jednotlivé změny územního plánu jsou označeny samostatně. Je-li v lokalitě vyčerpána kapacita dopravní infrastruktury, nelze návrh nového územního plánu, v němž je navrhováno umístění nové komunikace, posuzovat odděleně. Stěžovatel vedle toho považuje postup odpůrce za typický případ nepřipustné tzv. salámové metody.

[11] Otázka, zda změna funkčního využití ploch, jež je předmětem napadeného OOP, vyvolává podle stěžovatele potřebu zajistit nové dopravní spojení do lokality, musí být posouzena na základě objektivních skutečností, jako je předkládaná urbanistická analýza. Nestačí vycházet pouze z obsahu napadeného OOP. Ve věci mělo být provedeno dokazování.

[12] Závěr městského soudu, že obrana proti napadenému OOP v řešeném případě je předčasná, stěžovatel odmítl s tím, že jakmile bude další plocha pro výstavbu v lokalitě vymezena a vyplyne potřeba vybudovat nové dopravní spojení, bude tím možnost brojit proti výstavbě nového dopravního napojení výrazně omezena.

[13] Vybudování komunikace, která je pro novou zástavbu nezbytná, by totiž bylo podle stěžovatele označeno jako stavba ve veřejném zájmu. Ustanovení § 170 odst. 2 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, umožňuje právo k pozemku odejmout nebo omezit též k vytvoření podmínek pro nezbytný přístup k pozemku nebo stavbě a pro řádné užívání veřejně prospěšné stavby nebo veřejně prospěšného opatření. Souhlas vlastníka přitom podle § 187 odst. 5 téhož zákona není potřeba, je-li pro získání potřebných práv k pozemku pro záměr stanoven zákonem účel vyvlastnění. Za tohoto legislativního stavu musí mít stěžovatel možnost brojit proti vymezení plochy nové výstavby, která by vedla k potřebě nové komunikace vedené jeho pozemkem.

[14] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel mj. připomněl záměr odpůrce, který v jedné z verzí Metropolitního plánu lokalitu tzv. trojského svahu, s níž sousedí navrhovatelovy pozemky, vymezil jako zastavitelnou, transformační, obytnou lokalitu. Podle stěžovatele v návaznosti na připomínky a námitky veřejnosti a nesouhlasné stanovisko ministerstva životního prostředí odpůrce rozsah navržené obytné zástavby redukoval, záměr oblast zastavět však neopustil. Protože není schopen dosáhnout zastavitelnosti lokality jako celku, doporučuje postupně odpůrce podle stěžovatele pořízení a vydání všech změn územního plánu v předmětné lokalitě, ke kterým obdržel od vlastníků pozemků či městských částí podnět. Díky rozdělení záměru na menší části není ministerstvo životního prostředí orgánem příslušným se k věci vyjadřovat. Snadnější je tak rovněž překonání odporu veřejnosti. Městský soud podle stěžovatele nesprávně přistoupil na odpůrcovo rozdělení záměru na menší části s cílem umožnit zástavbu tzv. trojského svahu.

[15] Stěžovatel pak poukázal na to, že u městského soudu probíhalo jiné řízení o návrhu na zrušení další změny územního plánu v téže lokalitě v trojském svahu při ulici P. H., kde šlo o obdobnou změnu funkčního využití plochy za účelem umožnění výstavby rodinného domu. Odpůrce dále v téže lokalitě pořizuje další změnu, jež ještě neprošla veřejným projednáním – má jít nicméně rovněž o vymezení plochy pro výstavbu rodinného domu. Odbor územního rozvoje Magistrátu hl. m. Prahy pak vedle toho doporučil pořizování podnětu na změnu územního plánu, kde by se měla vymezit v téže lokalitě plocha 35 001 m² pro stavbu více obytných domů.

[16] Stěžovatel dále shrnul své námitky, jež učinil v rámci veřejného projednání návrhu napadeného OOP. Argumentoval, že navrhované změny územního plánu nemají být účelově „kouskovány“ na dílčí záměry, ale řešeny komplexně v rámci projednání Metropolitního plánu.

[17] Následně stěžovatel poukázal na judikaturu NSS ohledně povinnosti vlastníků střežit svá práva včas a nezbytnosti soustředit právní ochranu na okamžik, kdy je o dané otázce skutečně rozhodováno. Odkázal rovněž na judikaturní závěry k otázce, kdy plánovaná komunikace naplňuje znaky veřejně prospěšné stavby, a k případu, kdy zastupitelstvo obce přijalo více usnesení o jednotlivých změnách územního plánu, jež se dohromady týkaly rozsáhlé plochy, přičemž NSS přiznal aktivní procesní legitimaci i důvodnost návrhu ve vztahu k celé ploše.

[18] Podle stěžovatele je potřeba přihlédnout ke skutečnosti, že odpůrce je veden snahou zastavět větší oblast v jeho sousedství. Byť tedy stěžovatel nesousedí s některými jednotlivými pozemky, sousedí s oblastí, v níž odpůrce a vlastníci pozemků jednají se společným cílem dosáhnout zastavitelnosti území, které má přímý vliv na stěžovatelovy nemovitosti. Změny v území podle stěžovatele musí být hodnoceny jako celek, neboť spolu souvisejí.

[19] Městský soud proto jednal nezákonně, když možnou souvislost mezi napadeným OOP a dotčením stěžovatelových práv *a priori* vyloučil. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby NSS napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[20] Odpůrce ve svém vyjádření doložil několik snímků lokality a grafických znázornění změny, jež je předmětem napadeného OOP. Ztotožnil se s městským soudem v názoru, že stěžovatel nebyl aktivně procesně legitimován k podání návrhu. Svědčí o tom mj. i to, že v rámci pořízování napadeného OOP podal výslovně připomínky, nikoli námitky. Změna, jež je předmětem napadeného OOP, nijak neinteraguje s pozemky stěžovatele, a to ani vzdáleně či zprostředkovaně. Odpůrce uvedl, že Metropolitní plán byl tehdy ve fázi návrhu k veřejnému projednání a nebyl ani platný, ani účinný. Přesto odpůrce podotkl, že na pozemcích stěžovatele ani na jejich hranici či v okolí není navrhována žádná nová komunikace pro motorová vozidla. Z grafického znázornění v Metropolitním plánu vyplývá, že je navrhováno pouze pěší propojení dvou bodů. Odpůrce dále potvrdil, že napadené OOP bylo již pravomocně zrušeno jiným rozsudkem městského soudu.

[21] V replice stěžovatel rozporoval tvrzení, že v Metropolitním plánu (ve verzi předložené k veřejnému projednání v roce 2022) není v okolí pozemků stěžovatele navrhována žádná nová komunikace pro motorová vozidla. Setrval na svém názoru, že v důsledku vymezení nových zastavitelných ploch při ulici P. H. vzniká potřeba umístit nové uliční propojení pro motorová vozidla na jeho pozemky. Městský soud podle něj přehlédl, že se jedná o území v přírodním parku s řadou terénních bariér a zvláště chráněnými územími, což zužuje možnosti výstavby dalších dopravních spojení. V další argumentaci stěžovatel spíše parafrázoval své kasační námitky. Dále uvedl, že postup podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je namísto jediné, bylo-li možné zjistit bez pochyb okamžitě, že umístění komunikace pro motorová vozidla na pozemcích stěžovatele či jejich hranici není z podstaty věci vůbec možné. Poukazuje-li odpůrce na skutečnost, že stěžovatel uplatnil připomínky namísto námitek, stěžovatel uvedl, že tento postup zvolil proto, že v době veřejného projednávání návrhu napadeného OOP neměl potřebné informace o novém dopravním napojení z důvodu protiprávního jednání zpracovatele a pořizovatele změny. O navrženém novém spojení se dověděl až v dubnu 2022, kdy byl na internetu zveřejněn návrh Metropolitního plánu.

[22] Odpůrce ve své navazující duplice stručně zopakoval svou argumentaci a opravil své původní tvrzení, že na pozemcích navrhovatele ani v jejich okolí není v Metropolitním plánu navrhována žádná nová komunikace pro motorová vozidla. Tvrzení však označil za podpůrné, doplněné nad rámec stěžejních bodů argumentace odpůrce. Připomněl rovněž, že uliční propojení dvou bodů není vymezeno v souvislosti s napadeným OOP.

[23] Stěžovatel v následné triplice zopakoval svou dosavadní argumentaci. Uvedl rovněž, že ačkoli již napadené OOP není platné ani účinné, existuje nadále možnost, že by mohlo „obživnout“. Setrývá proto na svém návrhu, aby NSS napadené usnesení zrušil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[24] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Podle stěžovatele městský soud nesprávně posoudil otázku jeho aktivní procesní legitimace.

[27] Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že správní soudy mohou návrh odmítnout usnesením, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou (§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.) jen v případech naprosto zjevného nedostatku věcné legitimace, jenž je zjistitelný bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samotného. Takový zjevný nedostatek bude dán např. v případě, kdy je žalobce právnickou osobou, byť tvrzené právo přísluší jen fyzickým osobám, případně je-li cizincem, pakliže právo přísluší výlučně občanům (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004-59, č. 1043/2007 Sb. NSS).

[28] O splnění podmínek aktivní procesní legitimace stěžovatele by šlo hovořit, tvrdil-li by logicky a konsekventně možnost dotčení svých subjektivních práv napadeným OOP (usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-116, č. 2943/2014 Sb. NSS, bod 40). Stěžovatel nemá vlastnická ani jiná věcná práva k pozemkům, jichž se týká změna, která je předmětem napadeného OOP, ani k pozemkům s nimi sousedícím. Jak správně uvedl městský soud, podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, aktivní procesní legitimace může být výjimečně dána též v případě, „*tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští.*“

[29] Přímé dotčení se bezpochyby nemusí nutně projevit výlučně na nemovitostech bezprostředně sousedících s těmi regulovanými opatřením obecné povahy. Nelze vyloučit, že negativní dopady mohou působit i na pozemcích ve větší vzdálenosti od regulovaného území. Aby však aktivní procesní legitimace byla dána, musí být dotčení práv navrhovatele nutným důsledkem změny, kterou dané opatření obecné povahy připouští. Nepostačí, aby dotčení práv navrhovatele představovalo pouze jeden z představitelných důsledků realizace opatření obecné povahy. Je pravdou, že bod 40 citovaného usnesení č. j. 1 AOs 2/2013-116 hovoří o potřebě prokázat *možnost* dotčení subjektivních práv navrhovatele nedisponujícího majetkovými právy k regulovanému území. Touto možností se nicméně rozumí potencialita realizace napadeným OOP vytčeného cíle, jehož důsledky dopadají do práv navrhovatele, nikoli potencialita dopadu do práv navrhovatele v případě realizace tohoto cíle (srov. bod 41 usnesení č. j. 1 AOs 2/2013-116).

[30] V již citovaném usnesení č. j. 1 Ao 1/2009-120 rozšířený senát konstatoval, že odmítnutí návrhu pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je namístě v případech, kdy bude již z obsahu tvrzení navrhovatelů „*patrné, že i kdyby byla pravdivá, nemůže být*

pokračování

navrhovatel (zejména pro povahu věci nebo jinou zcela zjevnou skutečnost) ve své právní sféře opatřením obecné povahy dotčen.“

[31] Stěžovatel už v návrhu na zrušení napadeného OOP tvrdil, že je v lokalitě vyčerpán limit dopravní infrastruktury, a že důsledkem další obytné zástavby by proto vyvstala nutnost vybudovat novou obslužnou komunikaci. Nejvyšší správní soud, resp. městský soud, se však touto částí návrhové argumentace zabývat ani nemusel. I kdyby totiž tato tvrzení byla pravdivá, z další návrhové argumentace nevyplývalo, že by vybudování komunikace na stěžovatelově pozemku, resp. na jeho hranici, bylo nezbytným důsledkem vzniklého nedostatku přístupu do lokality. Sám odkaz na skutečnost, že v návrhu nového územního plánu, který doposud není platný ani účinný, je navrženo umístění pozemní komunikace na stěžovatelovy pozemky, přímou souvislost mezi napadeným OOP a dotčením stěžovatelových práv nepotvrzuje. Tvrdí-li stěžovatel hrozbu dotčení svých práv v důsledku umístění komunikace navrženého v Metropolitním plánu, městský soud správně konstatoval, že možnost brojit proti této regulaci v procesu jejího přijímání, resp. po jejím přijetí, není nijak dotčena řešením nyní posuzované otázky.

[32] Ve stěžovatelově případě tak zůstalo v rovině pouhé potenciality (tj. myslitelné možnosti) samotné dotčení práv v případě realizace napadeným OOP vytyčeného cíle. Stěžovatel v návrhu na zrušení napadeného OOP ani netvrdil, že vedení komunikace trasou předpokládanou v Metropolitním plánu by mohlo být jediným možným řešením předjímaného překročení kapacity infrastruktury v dané oblasti. Právě v řízení před městským soudem koneckonců uvedl, že své vyjádření po veřejném projednání napadeného OOP formuloval jako připomínky (nikoli jako námitky) z toho důvodu, že před zveřejněním návrhu Metropolitního plánu neměl informaci o tom, kudy má být k lokalitě dotčené napadeným OOP vedena doprava. Souvislost mezi napadeným OOP vytyčeným cílem a tvrzeným dotčením práv tak nebyla v této fázi zřejmá ani stěžovateli samotnému.

[33] V kasační stížnosti a jejím doplnění stěžovatel tvrdil, že postup odpůrce je typickým případem nepřipustné „salámové metody“. Protože odpůrce není schopen dosáhnout zastavitelnosti lokality jako celku, záměr je podle stěžovatele dělen na menší části a dochází k pořizování jednotlivých dílčích změn územního plánu. Stěžovatel upozornil rovněž na další podobné změny územního plánu v lokalitě a na riziko budoucího označení stavby obslužné komunikace za stavbu ve veřejném zájmu, resp. následného odejmutí majetkových práv k jeho pozemkům. Ani tyto argumenty ovšem nepodporují stěžovatelem prosazovaný názor, že napadeným OOP dojde k *přímému* dotčení jeho práv, a proto neměl být jeho návrh odmítnut. I kdyby bylo jeho tvrzení o tom, že odpůrce užívá „salámové metody“, pravdivé, stále nevysvětluje, jak se předmětná změna jako její součást jeho práv přímo dotýká. Zmínku o hrozícím odnětí majetkových práv k pozemku stěžovatele soud považuje za spekulativní a opakuje, že městský soud správně připomněl, že stěžovatel o možnost obrany proti nechtěné komunikaci nepřichází.

[34] V návaznosti na závěr, že z tvrzení stěžovatele není zřejmé, jaká je příčinná souvislost mezi napadeným OOP a vznikem nové komunikace (dotčením práv stěžovatele), konstatoval městský soud v bodě 5 napadeného usnesení lakonicky: „*Neplýne to ani z urbanistické analýzy z roku 2007.*“ Stěžovatel správně upozornil na skutečnost, že urbanistická studie nebyla navzdory jeho návrhu provedena jako důkaz. S ohledem na to, že

ve věci neproběhlo ústní jednání, městský soud nesměl vycházet z jejího obsahu (§ 77 odst. 1 s. ř. s.). V tomto ohledu lze použití citovaného obratu považovat za pochybení městského soudu. Současně však toto pochybení nezpůsobuje nezákonnost napadeného usnesení, jelikož uvedený argument byl pouze postradatelným dovětkem podpůrného charakteru k již výše aprobovaným stěžejním závěrům. Těmi jsou především konstatování, že tvrzení stěžovatele (včetně odkazů na urbanistickou analýzu) nebylo vůbec s to založit navrhovatelovu aktivní procesní legitimaci a že stěžovatel se má proti tvrzenému dotčení práv bránit až napadením změny územního plánu, jejímž cílem by skutečně bylo umožnit zbudování komunikace buď na jeho pozemku, nebo v sousedství (v relevantní blízkosti). Městský soud proto nepochybil, když se návrhem stěžovatele na zrušení napadeného OOP věcně nezabýval.

[35] Nejvyšší správní soud připomíná, že městský soud již napadené OOP zrušil svým rozsudkem ze dne 29. 2. 2024, č. j. 11 A 137/2023-114, ve znění usnesení ze dne 29. 2. 2024 č. j. 11 A 137/2023-121. Následnou kasační stížnost odpůrce pak NSS zamítl (rozsudkem ze dne 22. 11. 2024, č. j. 3 As 54/2024-103).

[36] Dne 5. 3. 2025 bylo NSS doručeno podání označené jako „*Zpětuzetí návrhu navrhovatele*“, v němž stěžovatel uvedl, že bere svůj návrh na zrušení OOP zpět v celém rozsahu. Později výslovně dodal, že tím nemíní vzít zpět svou kasační stížnost. Vyjádřil názor, že odpadne-li po podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy důvod jeho podání tím, že napadené OOP bylo v jiné věci zrušeno, a v důsledku toho je návrh vzat zpět a řízení zastaveno, má navrhovatel právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s.

pokračování

[37] Vzhledem k tomu, že řízení o návrhu podaném v této věci bylo pravomocně skončeno napadeným usnesením městského soudu, žádné řízení o návrhu se již nevede, a proto je zpětvzetí návrhu pojmově vyloučeno. Předmětem řízení před NSS je usnesení městského soudu napadené stěžovatelovou kasační stížností (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 8 Azs 172/2020-66). Z těchto důvodů ani nepřipadá v úvahu, aby stěžovateli vznikl jím popsáním způsobem nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[38] Městský soud rozhodnou právní otázku posoudil správně, stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného usnesení z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[39] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Odpůrci, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2025

Eva Šonková
předsedkyně senátu